

Sygn. akt X C 3742/18 upr.

UZASADNIENIE

Powód, (...)Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K., wniósł o zasądzenie od pozwanego T. Ś. kwoty 870,41 zł. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie i kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu powód podał, że pozwany był związany z (...) Finanse Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umową kredytu gotówkowego/pożyczki gotówkowej nr (...) z dnia 13 października 2015 r. Mimo upływu terminu spłaty pozwany nie wywiązał się z przyjętych zobowiązań i nie spłacił w terminie umówionych rat kredytu. Wierzyciel pierwotny wezwał pozwanego do zapłaty, co okazało się bezskuteczne. Ostatecznie wypowiedział on umowę przy zachowaniu terminu wypowiedzenia. Data wymagalności niespłaconego kredytu/pożyczki przypada na dzień 26 stycznia 2016 r. Powód nabył wierzytelność przysługującą ww. Spółce przeciwko pozwanemu umową cesji z dnia 13 kwietnia 2018 r. Pismem z dnia 13 czerwca 2018 r. pozwany został poinformowany o przeniesieniu przysługującej przeciwko niemu wierzytelności na rzecz powoda i wezwany do spłaty zadłużenia na rzecz nowego wierzyciela. Całkowite zadłużenie z powyższego tytułu, uwzględniające wszelkie dokonane przez pozwanego wpłaty na dzień wniesienia pozwu wynosi 870,41 zł. Składa się na nie: kwota 500,00 zł. należności głównej, tj. niespłaconego kapitału, kwota 20,68 zł. z tytułu odsetek umownych i 162,53 zł. z tytułu odsetek umownych i karnych, naliczonych przez zbywcę do dnia 1 marca 2018 r., kwota 187,20 zł. z tytułu kosztów windykacji.

Pozwany, T. Ś., nie stawił się na rozprawie i nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwany T. Ś. zawarł z (...) Finanse Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. w dniu 13 października 2015 r. umowę pożyczki gotówkowej. Kwota pożyczki wynosiła 500,00 zł., całkowity koszt pożyczki – 7,71 zł., a łączne zobowiązanie do spłaty – 694,91 zł. Wynagrodzenie za obsługę spłat pożyczki w miejscu zamieszkania określono na kwotę 187,20 zł. Okres spłaty wynosił 15 tygodni. Pozwany potwierdził otrzymanie kwoty 500,00 zł. w postaci czeku.

(dowód: umowa pożyczki k. 21v)

W dniu 13 kwietnia 2018 r. (...) Finanse Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. i (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. zawarli umowę przelewu wierzytelności, której przedmiotem były istniejące, wymagalne i niewymagalne wierzytelności pieniężne, przysługujące zbywcy od dłużników z tytułu zawartych pożyczek, spłacanych tygodniowo, określone w załączniku nr 4 do umowy.

(dowód: umowa przelewu wierzytelności z załącznikami k. 10-11)

Powód w dniu 11 września 2018 r. wygenerował elektronicznie z bazy danych O. wyciąg z listy dłużników, dotyczący T. Ś. o identyfikatorze dłużnika (...), zawierający informację o umowie cesji z dnia 13 kwietnia 2018 r., jej stronach i dokumentach księgowych, dotyczących zadłużenia, w postaci dokumentu nr (...) oraz kwocie do zapłaty, wynoszącej 500,00 zł.

(dowód: wyciąg z listy dłużników k. 20)

Pismem z dnia 13 czerwca 2018 r., kierowanym do pozwanego, powodowy Fundusz wezwał go do zapłaty kwoty 858,09 zł., informując, że należność wynika z niezapłaconych dokumentów, wyszczególnionych w załączniku nr 1, a wierzytelność została nabyta w drodze przelewu od (...) Finanse Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością.

(dowód: przedsądowe wezwanie do spłaty k. 8)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, bowiem powód nie wykazał, aby przysługiwało mu dochodzone roszczenie.

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów, zaoferowanych przez powoda, które nie były kwestionowane.

Powodowy Fundusz wywodzi swoje roszczenie z umowy cesji wierzytelności, zawartej z wierzycielem pierwotnym w dniu 13 kwietnia 2018 r., na podstawie której miał nabyć wierzytelność wobec pozwanego.

W myśl art. 509 § 1 i 2 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Tym samym, celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień, przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy o przelew. Podnieść również należy, że przedmiotem przelewu jest wierzytelność, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia. Wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia, powinna być w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego oznaczenia stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność, a zatem oznaczenia stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone, bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczalne) w momencie zawierania umowy, przenoszącej wierzytelność. (por. Kodeks cywilny. Komentarz pod red. A. Kidyby, Tom III, Zobowiązania – część ogólna, Lex 2010 r.)

W umowie przelewu wierzytelności, zawartej w dniu 13 kwietnia 2018 r., stwierdzono jedynie ogólnie, że (...) Finanse Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. przelewa na rzecz nabywcy – powodowego Funduszu wierzytelności pieniężne, określone w załączniku nr 4 do umowy. W ww. umowie brak jest jakiegokolwiek odniesienia do wierzytelności, dochodzonej od pozwanego.

Nie można było zdaniem Sądu uznać, że dowodem na nabyciu dochodzonej wierzytelności są wyciąg z listy dłużników i wezwanie do zapłaty z dnia 13 czerwca 2018 r. Zostały one sporządzone przez samego powoda, a więc nie mogły stanowić dowodu na powyższą okoliczność.

Jeżeli chodzi o wyciąg z listy dłużników, wygenerowany elektronicznie z bazy danych O., stwierdzić należy, że wygenerowane elektronicznie pisma, nie zawierające podpisu, nie mogą być uznane za dokumenty prywatne w rozumieniu art. 245 k.p.c. Elementem konstytutywnym dokumentu prywatnego i urzędowego jest m.in. podpis. Wydruki komputerowe mogą stanowić dowód w postępowaniu cywilnym jako „inny środek dowodowy”, przewidziany w art. 308 k.p.c. i art. 309 k.p.c. Brak jednak podstaw do uznania, że oświadczenie, zawarte w takim wydruku jest zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy. Ten środek dowodowy świadczy jedynie o istnieniu zapisu komputerowego określonej treści w chwili dokonywania wydruku. (por. B. Kaczmarek-Templin, Moc dowodowa dokumentu elektronicznego w postępowaniu cywilnym, M. Praw. 2008, nr 5, str. 248 i nast.; D. Szostek, M. Świerczyński, Moc dowodowa dokumentu elektronicznego w postępowaniu cywilnym, M. Praw. 2007, nr 17, str. 935 i nast.)

W sprawie istotne było również to, że powód wywodzi swe roszczenie z umowy pożyczki oznaczonej nr (...), zaś przedłożona umowa pożyczki z dnia 13 października 2015 r. nie zawiera jakiegokolwiek oznaczenia. Przede wszystkim jednak umowa pożyczki przedłożona została w kserokopii. W postępowaniu opartym na dokumencie prywatnym źródłem wiadomości jest – zgodnie z art. 245 k.p.c. – zawarte w nim i podpisane oświadczenie. Stąd dla uznania kserokopii za dokument prywatny, świadczący o istnieniu oryginału o odwzorowanej w nim treści, niezbędne jest oświadczenie o istnieniu dokumentu o treści i formie odwzorowanej kserokopią. Takim oświadczeniem jest umieszczone na kserokopii i opatrzone podpisem poświadczenie zgodności kserokopii z oryginałem. Dopiero

wtedy można uznać kserokopię za dokument prywatny, świadczący o istnieniu oryginału o treści i formie w niej odwzorowanej. Natomiast bez takiego poświadczenia kserokopia nie może być uznana za dokument. Za ugruntowane należy uznać stanowisko, zgodnie z którym niepoświadczona kserokopia nie jest dokumentem. Jeśli natomiast pismo nie może być uznane za dokument, nie może być ono również podstawą przeprowadzenia dowodu. (tak Sąd Najwyższy w uchwale z 29.03.1994 r., III CZP 37/94, w postanowieniu z 27.08.1998 r., III CZ 107/98 i z 18.10.2002 r., V CKN 1830/00, w wyroku z 06.11.2002 r., I CKN 1280/00)

W sprawach cywilnych nie jest rzeczą sądu zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych, pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów, zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, zwłaszcza w sprawach rozpoznawanych w trybie postępowania uproszczonego. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach stosownie do unormowania z art. 6 k.c., zgodnie z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., w myśl którego strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zatem to na powódzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów, uzasadniających jego roszczenie.

Powód nie sprostał obowiązkowi udowodnienia nabycia wierzytelności wobec pozwanego, a w konsekwencji swojej legitymacji czynnej w niniejszym procesie. Nie udowodnił też istnienia i wysokości dochodzonego roszczenia. Od powyższego obowiązku nie zwalnia treść przepisu art. 339 k.p.c., zgodnie z którym, jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych, przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych, doręczonych pozwanemu przed rozprawą.

Sąd jest zobligowany do uznania twierdzeń powoda przy beczynności pozwanego jedynie w razie braku wątpliwości, co do zasadności pozwu. W art. 339 § 2 k.p.c. nie chodzi o prawne domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda. W omawianym przypadku sąd ocenia, czy okoliczności podane w pozwie, nie budzą uzasadnionych wątpliwości, albo nie zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Stanowisko takie nie budzi wątpliwości w nauce prawa, znalazło także wyraz w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. wyroki: z dnia 15 września 1967 r. - III CRN 175/97, OSNCP 1968, nr 8-9, poz. 142; z dnia 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, Prok.i Pr.-wkl. 1999/9/30).

Mając na uwadze powyższe, Sąd oddalił powództwo w całości.

SSR Agnieszka Brzoskowska